

L'anell dels nibelungs

Richard Wagner

Adaptació

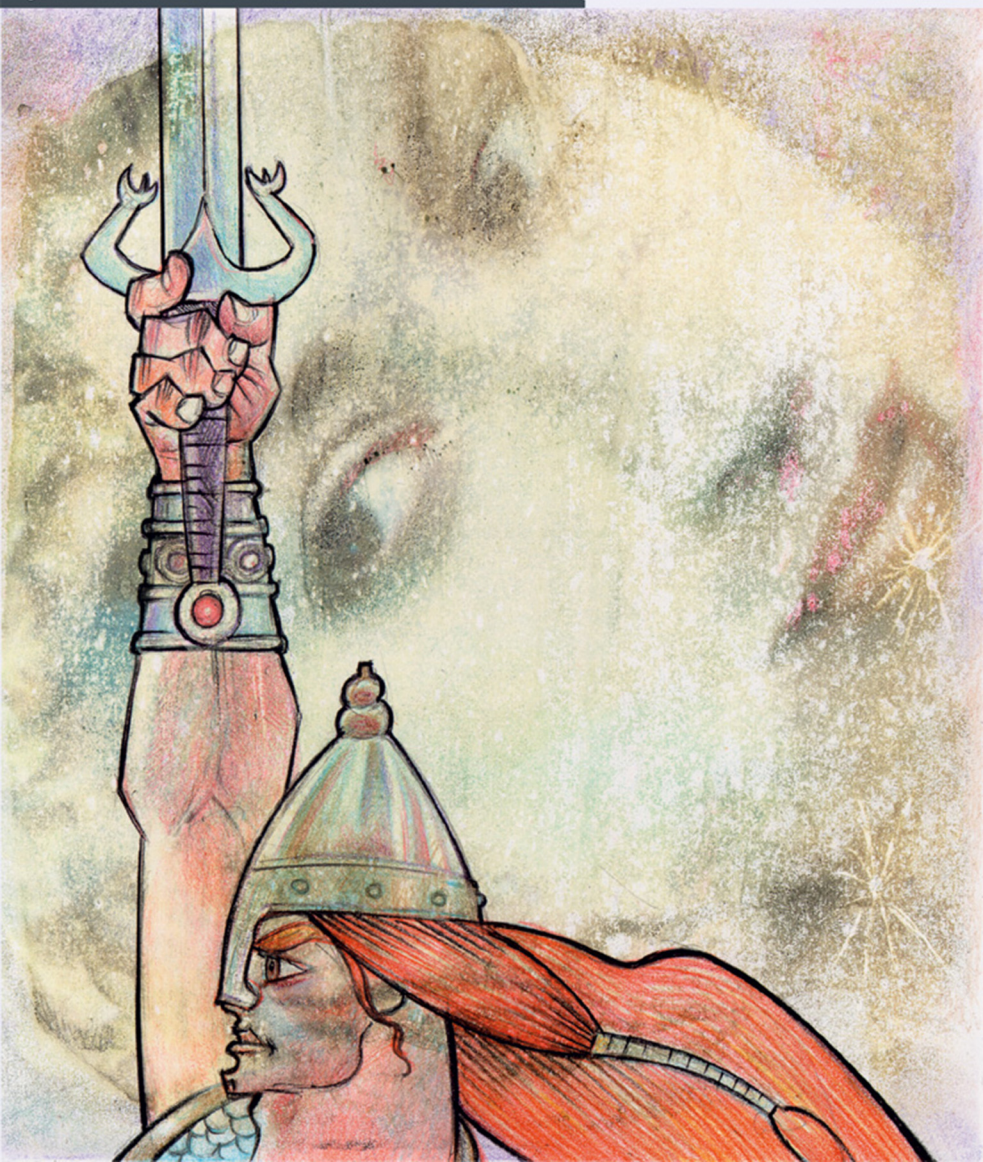
Joaquim Carbó

Dibuixos

de **Francesc Santana**

Col·lecció L'Elefant, número 7

1
L'OR DEL RIN

o se sap ben bé d'on van sortir, els nibelungs; es deia que del mateix cor de la terra. Hi va haver un temps que només se'ls veia a l'entrada de les coves. Eren una raça de nans de pell fosca, poc parladors, gemegaires i d'aspecte desagradable, tant per culpa de les grenyes que els enfosquien la cara, com per la boira, que no acostumava a espargir-se de les regions on vivien.

D'entre tots els nibelungs n'hi havia dos que destacaven per la seva ambició, dolenteria i intel·ligència. Eren els germans Alberic i Mime. Tots dos s'havien proposat fer-se els amos del país i que els altres els servissin com a esclaus. Hi va haver un moment que Alberic va ser tan poderós que semblava que se sortiria amb la seva.

Alberic coneixia el gran valor de l'or. I, a més, sabia que les filles del Rin en guardaven del més pur i resplendent en un marge del riu. Les filles del Rin són les sirenes que protegeixen l'or amb la seva bellesa. Estava escrit que només seria capaç d'emportar-se'l aquell mortal que tingués el cor de pedra i que, per tant, no fos capaç d'estimar. De tots els que s'havien acostat a les vores del Rin, Alberic va ser l'únic que va renunciar a l'amor de les tres sirenes, que l'hauria pogut allunyar del tresor. I, sense fer cas de cap de les tres, el seu esperit mesquí i ple de cobdícia el va portar de dret a l'amagatall de l'or, que va rampinyar sense fer cas dels laments de les sirenes, la música de fons que sentirem durant tota aquesta història.

Alberic va tornar a la seva cova per amagar-hi el tresor que acabava de robar. Com que era prou llest per endevinar les propietats d'aquell or tan

pur, va posar en joc tota la traça per fer-se'n un anell tan màgic que convertiria qui el portés al dit en el més poderós de tots els homes. Hi va treballar de nit i de dia i es va oblidar de menjar i beure fins que el va enllestir. Quan se'l va posar al dit es va sentir més fort, més valent, i es va adonar que tot podia ser diferent a partir d'aquell instant. Només de treure el cap per les coves dels veïns, va comprovar que els altres nibelungs se'l miraven amb temor i respecte.

El seu germà, Mime, el ferrer, quan el va veure entrar a la seva cova, tan fosca i humida, va quedar enlluernat per la resplendor del nou anell que Alberic no s'estava de lluir. Mime va endevinar que Alberic havia pres a les filles del Rin l'or que tantes vegades havien discutit tots dos la manera de robar. Per un moment, va creure, també, que el seu germà voldria compartir amb ell la seva fortuna, però aviat es va adonar de com s'equivocava. Alberic, amb una rialla malèvola, li va manar, tot llançant per terra unes làmines d'aram, que li forgés un elm, un casc. Li va dir com el volia, i que, si no el feia tal qual i ben de pressa, se'n penediria, ara que era el més poderós de tots. Com que Mime era covard i incapaç de plantar-li cara

tot i l'enveja que sentia, es va ajupir, obsequiós i servil, i mentre li feia la gara-gara, només pensava a pispar-li l'anell així que badés. I d'acord amb la seva condició de bon mestre ferrer, es va posar de mans a l'obra fins que l'aram va prendre la forma del casquet que li havien encarregat. Així que el va haver acabat, Alberic, que no es movia del seu costat i maleïa la pretesa lentitud del ferrer, li va arrencar l'elm de les mans. Posar-se'l al cap i fer-se invisible als ulls de Mime va ser tot u. Mime es va desconcertar. No sabia què havia passat fins que va comprendre que havia posat tot el seu ofici a fer que el seu germà fos encara més poderós, si això era possible. Ell, Mime, que havia forjat amb les pròpies mans el casquet màgic, no se n'havia sabut aprofitar. Els seus gemecs van omplir la cova:

—Desgraciat de mi! Si ho arribo a saber, me'l poso, em torno invisible i quan ell, cansat d'em-paitar-me, s'hagués ajagut per dormir, li arrenco l'anell del dit i deixo de ser el miserable cuc de terra que sóc!

I encara va gemegar més quan Alberic, enjogassat i cruel, li va clavar unes guitzes de les quals no es podia defensar perquè no veia d'on li queien al damunt.

Així van continuar les coses durant un temps. Alberic feia i desfeia. Va obligar tothom a treballar per ell i ja em teniu tota aquella gent menuda i pollosa traginant l'or del Rin cap a la cova que cada dia brillava més, com si el Sol hi hagués perdut algun dels seus raigs.

Si Mime havia estat sempre un nan ensopit, a partir d'aquell moment encara ho va ser més. Treballava sense parar i els cops del seu mall, que arrencaven guspises de foc dels metalls que posava sobre l'enclusa, eren la tètrica cançó de totes les hores.

En aquesta cova tenebrosa, encara més trista que fosca, va viure Sigfrid els primers anys de la seva vida.

